

Om den kubanska modellen inte fungerar, varför attackerar USA den då så våldsamt?

Pentagons chef, James Mattis, intygade i tisdags att "den kubanska modellen fungerar varken för Kuba eller något annat land." Det var i en rapport efter sin rundresa i Latinamerika till Brasilien, Argentina, Chile och Colombia som USA:s försvarsminister gjorde uttalandet. Länderna han besökte är några av de trognaste och lydigaste eleverna till Washingtons påbud.

Och Mattis fortsatte presskonferensen i Pentagon: "Trots de uppenbara problem som hemisfären ställs inför har vi turen att vara vittnen till ökad demokrati och välförhållanden i denna region". Han försäkrade att USA kommer att fortsätta att samarbeta med "våra vänner" för en "gemensam vision av demokrati, säkerhet och välförhållanden".

Det Mattis hävdar är att den otyglade nyliberala modellen är framgångsmodellen och den som han inspekterade vid sin latinamerikanska rundtur. Det generalen glömde säga är att det nuvarande systemet i Brasilien infördes genom en olaglig parlamentarisk kupp mot president Dilma Rousseff. Dessutom håller man Lula inspärrad för att undvika att folket åter ska placera en representant för de breda folklagren i presidentpalatset.

I Argentina, där Mauricio Macri vann de tillrättalagda valen, har hans nyliberala åtgärder kastat miljontals familjer i fattigdom. Familjer som hade fått bättre levnadsvillkor under Kirchner-regeringarna.

Trots det påstått effektiva ekonomiska Macri-systemet har den fallande argentinska valutan framtvingat en räddningsaktion från Internationella Valutafonden, IMF. Ändå står landet på randen till bankrott liknande den 2001 under regeringen de la Rúa, också det en trogen Washington-elev.

Fredsavtalet i Colombia mellan FARC-gerillan och Juan Manuel Santos regering är i gungning eftersom avtalet inte uppfylls, den nya Ivan Duque-regeringen hotar avtalet och på grund av bristen på vilja från oligarkin. Den är kontinentens mest reaktionära och är inte intresserad av att ändra grundorsakerna till kriget.

Inte för inte är Colombia fortsatt ett av de mest ojämlika länderna vad gäller jordfördelning. Här accepteras paramilitära grupper som straffritt mördar sociala- och fackföreningsledare bara för att dessa kämpar för en förändring, om så med fredliga medel.

Chile, det nyliberala skyltfönstret, är kanske det bästa exemplet på hur man framgångsrikt inför Washingtonmodellen. Det krävdes en militärdiktatur och tiotusentals döda, försvunna och torterade för att öppna vägen för Milton Friedmans Chicago Boys.

Det experimentet vände ett av de jämlika länderna, med social rättvisa på kontinenten, till en uteslutningsindustri i vilken miljontals medborgare fortsätter att vara utestängda från ekonomiska möjligheter.

Det visar sig att ju mindre lockande deras 'framgångsrika' modell är, desto mer tar USA till våld och diktatur för att införa sin modell. En modell som de okunniga och efterblivna folken i regionen kämpar för att slippa en gång för alla.

Och när ett land lyckas, som Kuba 1959 eller Venezuela under den bolivarianska revolutionen med Hugo Chavez, då satsar Washington miljontals med dollar för att visa dessa systems misslyckande, trots att folkmajoriteten stöder dem.

Blockaden som USA utsätter Kuba för har orsakat skador för mer än 900 miljarder dollar. Den gör det t.ex. omöjligt för Kuba att nu 2018 kunna köpa robotutrustning för kirurgi eller redskap för funktionshindrade idrottsmän. Att prata om Kubas ekonomi utan att nämna blockaden är som att kasta en människa i havet med en betongklump vid fötterna och sedan försäkra att hon drunknade för att hon inte var simkunnig.

Det kubanska sociala och politiska systemet har tillräckligt med meriter vad gäller levnadsstandard och välbefinnande för att det ska imiteras. Men ledarerna reser inte runt i världen för att övertyga andra om att tillämpa samma metoder. Inte heller satsar man miljonbelopp för att införa sitt system med våld. Tvärtom, man använder energin för att motstå USA:s fiendliga politik. Man uppdaterar sitt system för att göra det än bättre och långsiktigt hållbart.

Så när general Mattis pratade om den kubanska modellen och refererar till en speciell form av att ordna ekonomin och staten så är det möjligt att de miljontals kubaner som nu diskuterar landets nya konstitution ger honom rätt i att vissa förändringar är nödvändiga.

Men om Mattis hänvisar till revolutionens misslyckande och kontinuiteten i en självständig nations framsteg baserat på majoritetens intressen så borde Mattis läsa artikel 1 i den framtida konstitutionen: 'Kuba är en socialistisk rättsstat, demokratisk, oberoende och suverän, organiserad med alla och för allas bästa som en enhetlig och odelbar republik, grundad på arbetet, värdigheten och moralen hos sina medborgare, som har som väsentliga mål åtnjutande av politisk frihet, jämlikhet, rättvisa, solidaritet, humanism, välbefinnande samt individuellt och kollektivt välstånd.'

Pentagon vet, även om det inte erkänner det, att det under det senaste halvsekleket misslyckats med att påtvinga Kuba sitt ekonomiska och politiska system.

ZonaFrank 180828

<https://zonafrank.wordpress.com/2018/08/28/si-el-modelo-cubano-no-funciona-como-dice-el-jefe-del-pentagono-por-que-lo-atacan-tanto/>